

Король Буків, або Таємниця Смарагдової Книги (скорочено)

Сашко Дерманський

*Олександр Дерманський
КОРОЛЬ БУКІВ,
або
ТАЄМНИЦЯ СМАРАГДОВОЇ КНИГИ*

*Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Чорне озеро

Гаврик верхи на дракониці Джульетті летів до Чорного озера. Воно розкинулося між гострих скель. На берегах озера не було ні травинки, ні кущика – саме руде каміння. Жодна стежечка не вела до озера. Навіть із висоти драконячого польоту дивитися на нього було моторошно. Проте Гаврик уже звик: він бував тут щоранку вже майже рік.

Гаврик кинув у порожнечу озера відро й почав розмотувати довгу мотузку, прив'язану до дужки. Хлопець ризикував впасти з лускатої спини дракониці в чорну безодню, яка випускала бульбашки і отруйний газ.

Гаврик і дракониця раділи, що їм і цього разу вдалося набрати смоли і втекти неушкодженими. Була майже п'ята година ранку, але друзі спішили до свого злого повелителя, якому кожного ранку приносили відро з смолою. Гаврик говорив про свою неприязнь до повелителя, але дракониця просила мовчати, бо всюди вешталися крилуни – нишпорки повелителя Нарита.

Попереду майнули невеликі комашині крила й коров'ячий хвіст крилуна. Крилуни були офіційними шпигунами і ябедами Нарита. Драконица захвилювалася, що нишпорка міг щось почути.

Джульетта приземлилася біля воріт замку прямо перед двома вайлуватими троями, що охороняли вхідну браму. Здоровані тримали в ручищах по дебелий довбні. Годинник на Ближній вежі показував за три хвилини п'яту. Тролі не хотіли пускати друзів, але Гаврик сказав, що перед ними добувач магічної смоли і його дракониця. І якщо не пустять, то Нарит поміняє місцями їхні голови.

Одного разу Гаврик із Джульеттою стали свідками вишукано жахливого покарання, що вчинив цим велетам-нетіпахам їхній господар. Тролі чимось не догодили Наритові, й він у спалаху люті вигукнув якесь заклинання. Дві голови тролів відірвалися і помінялися місцями. Спочатку тролі ревли від болю й цілковитої безпорадності, а потім почали ганятися з дубцями за зірочками, що миготіли в них перед носами. Ще довго

тролі не могли прийти до тями й плуталися, хто є хто.

Вартові пропустили їх. Із п'ятим боєм годинника Гаврик і Джульєтта увійшли до тронної зали замку. На троні з драконячих ребер возсідав Нарит. Щоразу, коли Джульєтта бачила трон, у ній просто закипала ненависть до повелителя Міста, обидва її серця гупали так голосно, що Гаврикові доводилося затуляти вуха, аби не оглухнути. Нарит щоранку спостерігав напади Джульєттиної нелюбові й отримував від цього неймовірну насолоду. Він розумів усю безпорадність дракониці.

Смола з Чорного озера день у день поповнювала силу чарівника. Гаврик слухняно підніс магічний напій Наритові. Чарівник схопився за дужку кістлявою рукою з перснями на пальцях і пожадливо випив. Потім жбурнув відро Гаврикові під ноги й крикнув, щоб завтра було без запізнь.

Друзі обернулися, щоб іти, й зіткнулися зі вже знайомим крилуном. Він поповз до трону. У Гаврика все так і обімліло, а серця Джульєтти загупотіли удвічі голосніше й втричі швидше. Друзі хотіли швидше вийти, але Нарит сказав стояти. Він наказав принести завтра двоє відер магічної смоли. Друзі вийшли.

У кав'ярні Марти

Гаврик і Джульєтта сиділи у кав'ярні, наминали вершкове морозиво й намагалися заспокоїтись. Джульєтта час від часу підсолювала й перчила свою порцію морозива. Відтоді як Нарит страшним закляттям позбавив драконів здатності вергати вогонь, у драконячого племені постійно пекло в роті. Джульєтта боролася з цим за допомогою солі та перцю, які завжди мала при собі. Друзі міркували, навіщо аж два відра смоли.

У кав'ярні відьмочки Марти було декілька захмелілих гномів, дві неповнолітні відьмочки та зграйка потерчат. У віддаленому, найтемнішому закапелку Джульєтта помітила ще відвідувача, який постійно щулився і затулявся здоровенним кухлем.

Друзі заговорили про Смарагдову Книгу та про Крива. Вони не думали, що це просто легенди. Війна драконів скінчилася триста років тому, але всі знали, що раніше дракони були вогнедишними, а буки були чарівниками.

Раптом на порозі постали троє песиголовців – найвірніших прислужників Нарита. На відміну від тролів, песиголовці були ще й доволі кмітливими. Вони, крутячи навсібіч своїми бульдожими головами й вивчаючи присутніх, пройшли до стійки кав'ярні й почали про щось розпитувати Марту. Джульєтта одразу помітила, як таємничий відвідувач у віддаленому кутку з появою нових гостей пірнув під стіл. Рачкуючи підлогою під столами, він почав пробиратися до виходу.

У цей час Марта щось сказала песиголовцям і показала туди, де щойно сидів загадковий чоловічок. Наритові вояки прожогом кинулися туди. Незнайомця не було. Собакоголові почали нищпорити очима по кав'ярні.

Тим часом утікач шмигонував під стіл Гаврика та Джульєтти. Це був старий лепрехун. Його червоний жупанець геть забруднився, трикутний капелюх з'їхав набакир, у руці втікач тримав згорнутий у сувій чорний зшиток. Утім, щойно старий заповз під стіл, книжечка почала зеленіти. Ця зміна, здавалося, справила більше враження на самого лепрехуна, ніж на добувачів смоли. Лепрехун миттю простягнув

Гаврикові свого зошита.

Бідолаху помітили песиголовці і схопили. Драконику і бука теж хотіли забрати, але вони були добувачами магічної смоли. Гаврик сказав: "Якщо Нарит залишиться завтра без смоли, він вас по голові не погладить".

Песиголовці і нещасний полонений пішли, а Гаврик запхнув собі за пазуху зошита й прошепотів Джульєтті, що пора йти додому.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Щоденник Крива

Гаврик і Джульєтта мешкали в перехнябленій халупі на околиці Міста. Довкола їхнього житла росли розлогі дуплисті осокори. В дуплі одного з них жив старий пугач Понтій. Він частенько залітав у гості до своїх сусідів, щоб погомоніти про те, про се. Понтій вважав, що вміє передбачати майбутнє. Щодня пугач робив десятки передбачень. Наприклад, що з понеділка почнеться новий тиждень, що взимку не буде дощів, а йтиме переважно сніг, що в Джульєтті незабаром закінчиться сіль у сільниці.

Останніми днями Понтій весь час торочив про наближення нової війни. От і сьогодні, щойно Гаврик з Джульєттою ввійшли до хати, у вікно залетів пугач. Він говорив, що відновиться колишня війна, а ніч буде важкою.

Коли пугач полетів, бука витяг з-за пазухи таємничого подарунка. Це був зошит, оправлений дивною пухирчатою шкірою. Гаврик поклав його на стіл і розгладив палітурку рукою. Варто було йому торкнутися оправи, як вона ставала яскраво-зеленою. Коли Гаврик приймав руку – зошит тьмянів. Коли ж Джульєтта торкалася дивного зошита, його колір незмінювався.

Зверху на палітурці було витиснуто зображення безшерстої кішки-сфінкса, що пила з блюдця вершки. Гаврик одразу впізнав стародавній герб усього роду.

Тремтячою рукою Гаврик розгорнув зошит. Під першою сторінкою лежав окремих аркуш. Він був зім'ятий і пожовклий від безжального впливу часу. Почерк був нерівний. Можливо, руки автора записки тремтіли.

Там писало: "Сподіваюся, малий лепрехун збереже цього листа, а також мого щоденника і віддасть їх тому, кому потрібно, коли прийде час. Інакше вся наша боротьба не матиме ніякого сенсу. Нарит виявився занадто сильним... його армія була майже розгромлена, але... Нас зрадили. Мій вірний дракон стікає кров'ю, я поранений і безсилий. Книгу втрачено. Якщо ти друг і читаєш цього листа, значить лепрехун дотримав обіцянки. Якщо ж ти ворог, то все одно мого щоденника тобі не прочитати. Я писав у ньому пером-хамелеоном, усі літери в моїх записах – вивертні. Вони набудуть своєї істинної суті лише тоді, коли зошит потрапить до рук буки з чистим серцем, світлим розумом і... ні, про ще одну умову зараз не варто згадувати. Ти повинен прочитати записи в зошиті, повернути Смарагдову Книгу й продовжити боротьбу, щоб перемогти. Не знаю, що буде зі мною, але якщо все трапиться так, як має бути, то ти читаєш лист через триста років після його написання. Я переконаний: ти зможеш

відродити Місто. Уся важлива інформація – в моєму щоденнику. Ти мусиш діяти якнайшвидше, тож підкажу, з чого слід починати. Почни з драконів... Щастя тобі! Крив"

Бука сказав дракониці, що без пояснень того лепрехуна важко щось зрозуміти.

Шмигун

Замок чорною горою височів над цілим Містом. Він був окрасою і... більмом. Більшість міщуків із острахом і ненавистю дивилися в бік неприступного замку. Замок ніби випромінював холод і зло. Пригноблені мешканці міста багато б віддали за те, щоб цей камінний велет перетворився на порошок, забравши з собою в небуття й свого господаря.

Навколо гранітних мурів ще з давніх часів було вирито глибокий рів. На замку було п'ять високих веж: Ближня, Дальня, Місячна, Чорна, Карликова. Потрапити до замку можна було лише через єдину браму. До неї з одного боку рову на інший було перекинуто міст, який у разі потреби навіть на ніч піднімали вартові тролі. Ще був повітряний шлях. Та навіть перелетівши рів на крилах, ніхто не ввійшов би до Наритової фортеці, якщо тролі не відчинили б ворота.

Зараз Місто занурилося в духмяну травневу ніч.

Ця башта називалася Місячною, бо над її верхівкою завжди висів місяць. Кімнатка була чи не єдиним острівцем світла на все Місто. Але те світло не віщувало нічого доброго. Принаймні для Шмигуна. Лепрехун стояв на кам'яній долівці зі зв'язаними руками та з кляпом у роті. Поруч стояли песиголовці. Перед Шмигуном сидів Нарит. За тронем ховався його блазень – люд Геліус.

Нарит питає, де щоденник. Шмигун стояв, не підводячи на мага очей. Блазень втрутився і сказав, що Шмигун не говорить, бо має у роті кляп. Коли полоненого розв'язали, він сказав, що не розуміє про що йде мова.

А мова йшла про щоденник, який він отримав від короля буків триста років тому і який беріг стільки часу, щоб передати в руки адресату Крива. Шмигун сподівався, що не помилився і що зошит повинен був отримати саме той бука в кав'ярні. Принаймні щоденник сам відчув свого адресата, позеленівши в його присутності. Сталося так, як казав про це Крив, і Шмигун не міг собі ні в чому дорікнути. Він виконав обіцянку. Але тепер, потрапивши до рук Нарита, мусить відповідати або загинути.

Нарит обіцяв подарувати взуттєве ательє, або дати грошей за інформацію. Шмигун удавав зацікавленість лише для того, щоб потягти час. Він думав: "Може, той бука зрозуміє, що вдома зі щоденником Крива перебувати небезпечно, і втече подалі".

Шмигун просив хвилинку, щоб подумати. За цей час він глянув на вікно і побачив "хруща", який виявився чималим – розміром з буку. Сидів він на іншому "хрущеві" – розміром з драконицю – і активно жестикулював лепрехунові. Тоді лепрехун сказав, що згоден на все і скаже, де щоденник, і ледь помітно махнув буці рукою. Гаврик зрозумів жест Шмигуна й спрямував Джульєтту трохи нижче вікна. Шмигун попросив відкрити вікно, щоб подихати.

Нарит наказав песиголовцям відчинити вікно. "Я віддав щоденника... — почав

повільно говорити лепрехун, наближаючись до рятівного вікна...Одному хрущеві!" – викрикнув Шмигун і шугонув в обійми темряви.

Песоголовець кинувся за втікачем і встиг схопити його за ногу вже за вікном. Лепрехун відчайдушно смикнув ногою і, відчувши, що з неї зіслизає черевик, провалився в морок ночі. Джульєтта миттю підставила свою спину, а Гаврик ухопив Шмигуна за червоний жупанець.

Із вікна Місячної вежі стирчали дві собачі голови й вили з безпорадності. З того ж таки вікна долинав скажений вереск Нарита.

Джульєтта, щасливо усміхаючись, летіла подалі від того крику теплим травневим небом.

Печера Понтія

У замку засурмили тривогу. Джульєтта напружила крила і замахала ними частіше й дужче. Дуже скоро втікачі почули позад себе свист десятків реактивних мітел.

Блискавична Ескадра була гордістю Наритової армії. Деякі відьмаки стали на бік лихого чаклуна, утворивши летючий загін, який мав тактику "хаотичних павуків": з десяток мітлетунів наздоганяли Дракона і, кружляючи довкола, обплутували його тонкими сталевими тросами. Зловлених драконів використовували як тяглову силу та швидкий засіб пересування на великі відстані.

Джульєтта боялася, що не втече від переслідувачів. Раптом з-під Джульєттиного живота випірнув Понтій і сказав летіти за ним. Знизившись, Джульєтта з жахом побачила, що вони летять над самісіньким Чорним озером. Так низько навіть під час добування магічної смоли вони з Гавриком ніколи не опускалися. Озеро розпочало газову канонаду. Драконія дуже хотіла шугонути високо в небо, але там було повно відьмаків зі сталевими тросами наготові.

Здавалося, що переліт через озеро буде безкінечним. Але Понтій завернув за одну зі скель і залетів до величезної пащі печери. Джульєтта пірнула за ним. Вона приземлилася і зсадила зі спини своїх наляканих пасажирів.

Понтій розповів, що п'ятдесят років тому разом з братами гасав неподалік Чорного озера і якось надібав цю затишну печерку. Бука вправно розпалив багаття. Всі зручно вмостилися довкруг вогню і, як за командою, втупилися у лепрехуна.

Шмигун зрозумів, чого від нього чекають нові знайомі. Він розповів, що триста років тому йому до рук потрапила одна надзвичайно цінна річ – щоденник Крива. Сам Крив, хоч і був дуже могутнім чарівником, не міг подолати ворога. Тим більше, хтось його зрадив. Одного дня Шмигун побачив бій драконів і відьмаків. На одному драконіві сидів вершник. Безумовно, він застосовував якісь потужні чари, бо від дракона відскакувала зброя. Та раптом щось трапилося: чари перестали діяти, і Блискавична Ескадра дуже швидко обплутала сміливців павучими тенетами. Останній дракон теж упав. Шмигун кинувся до місця бою.

Побіля самісінької води лежав дракон. Це був Спарт – Хранитель драконів. Підім'явши під себе крило, Спарт лежав у калюжі власної рубінової крові й ледь-ледь дихав. Поруч лежав Крив – король буків. Він був надзвичайно справедливим королем і

великим чарівником. Допоки не з'явився Нарит. Бука лежав на боці, спершись на лікоть однієї руки, а другою щось писав у зошиті. Побачивши Шмигуна, Крив зрадів і погукав до себе, сказавши передати щоденника одному буці через триста років, бо заклинання почне діяти тільки тоді. Віддати треба було тому, від чийого доторку чарівна оправа, виготовлена зі шкіри водяного хамелеона, позеленіє.

Так Шмигун знайшов Гаврика.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Магічний карнавал

Гаврик з друзями почав читати щоденник, який написав король буків Крив. Ось про що там йшлося.

Був 30042 року після замулення Джерел. Наближалися тяжкі часи для Міста. Крив зустрівся з Хранителем драконів Спартом. Спарт розповів про план Нарита, вправного чаклуна, який утворив у Місті Гільдію чарівників, очоливши її.

Спарт дізнався від одного дракона, що Нарит під час Магічного карнавалу планує викрасти обереги чарівних народів. (Щороку Гільдія проводила Магічний карнавал. Кульмінацією карнавалу був парад Оберегів кожного чарівного народу. Смарги несли вулицями Вогняний Ключ, блоти – Кубок із Часом, сквіди – Срібну Троянду, а буки – Смарагдову Книгу). Виходило, що Нарит був чорним магом.

Крив зі Спартом вирішили, що повідомляти ще когось про небезпеку – ризиковано, тим паче, що інформація не перевірена.

Наступного дня почався карнавал. Мешканці Міста ішли в напрямку Площі Єдинорога. Там і відбулися основні події. Спочатку було проведено традиційний конкурс "Відьма року". Потім відбулося захопливе видовище: перетягування ланцюга драконами. Чемпіоном став Спарт.

Карнавал був, як завжди, веселим та яскравим. У повітрі літали різнокольорові кульові блискавки, поміж ними шугали відьмаки. Дітвора просто об'їдалася безкоштовним морозивом з кропив'яним наповнювачем, солодкою ватою та конопляними коржиками.

То тут, то там міщуки влаштовували веселі поєдинки з так званої скульптури мармиз. Супротивники накладали один на одного закляття, які змінювали обличчя. В дуелянтів після кожного наступного заклинання з'являлись, наприклад, свиняче рило, моржеві бивні, слонячі вуха чи оленячі роги. Перемагав у поєдинку той, хто перетворював обличчя супротивника на мармизу, смішнішу за свою. Суддями були глядачі, які безпомилково визначали переможця силою свого сміху.

Під вечір розпочався парад Оберегів. Все сталося раптово. Обереги вмить зникли з подушок, на яких їх несли представники кожного чарівного народу. Над площею залунав пекельний регіт Нарита. Сам чаклун ширяв над головами мешканців Міста, тримаючи в оберемку всі магічні Обереги. Він кричав, що віднині буде усім правити сам, а мешканці міста стануть рабами або помруть. Нарит зробився напівпрозорим і

зник, як дим, розсіяний поривом вітру.

Разом зі священними Оберегами чарівники втратили майже всю свою магічну силу. Тепер злий Нарит увібрав у себе могутність смаргів, блотів, сквидів і... І все. Смарагдова Книга буків, украдена Наритом, була несправжньою.

На Північ

Гаврик читав до світанку. А потім питав друзів, як він повинен повернути все на свої місця, адже він просто малий бука.

Шмигун, дізнавшись, що Нарит тепер хоче два відра смоли, зрозумів, що сьогодні саме день, коли офіційно скінчилася війна драконів, день, коли Крив наклав на Нарита Закляття підсвідомості триста років тому. Тобто сьогодні заклання почало діяти.

Джульетта згадала, що у записці Крив радив почати з драконів. Лепрехун сказав, що коли почалося винищення драконів, деякі з них не захотіли воювати і просто залишити Місто. Їх називали дракони-відлєтенці, і вони полетіли на Північ. Туди, можливо, пізніше подався і сам Спарт. Шмигун сказав, що того знаменного дня його зустрічі з Кривом, сховавши щоденника, він ще раз повернувся до Чорного озера. На березі вже не було короля буків. Ніхто не знає, що з ним зробив Нарит і його песиголовці. А от Спарта вони залишили помирати. Ніхто б не вижив, отримавши такі страшні ушкодження і втративши стільки крові... Ніхто... Крім Спарта. Можливо, він вижив.

Друзі вирішили, що слід знайти відлєтенців, полетівши на Північ.

Привал у лісі

Гаврик і його новий товариш Шмигун, осідлавши Джульетту, вже долали важкі кілометри довгої й незвіданої путі. Понтій летів своїм ходом. Час від часу пугач сідав на спину дракониці, щоб перепочити.

Оскільки Понтій був провидцем, Шмигун запитав, коли ж знайде свого черевика, якого загубив під час втечі від Нарита. Пугач заплющив очі і сказав, що черевик на шії. І тут раптом Понтій налетів прямо дракониці у хвіст. Лепрехун поставився до передбачення скептично.

Довелося приземлитися, бо в око Джульетти щось влетіло. Друзі були вже далеко від Міста й саме летіли над Співучим лісом. Дерев ані крони, ані листя не мали. У них було по три-чотири гілки, а верхівку кожного співуна вінчали величезні м'ясисті губи. На кострубатих гілках рили пляшковидні плоди, з яких лився грайливий напій. Гілка вигиналася й підносила фрукт-пляшку прямісінько до губ дерева, а коли в плоді не лишалося й краплинки, жбурляла спорожнілу посудину абикуди. Після цього починалися співи. Дерев а співали голосно й душевно, нові і не дуже хіти.

З лівого ока Джульетти струмком лилися сльози. Понтій, відтягнувши нижню повіку злосчасного ока, вхопив за лапки потопельника та щосили смикнув до себе... горобця! Його звали Петяка. Він сказав, що не злякався, бо того тижня ще здоровецькішого дракона бачив біля Курячого вулкана. Туди горобця бурею занесло. Оце сьогодні тільки звідти додому добрався.

Друзі вирішили перепочити, а завтра летіти на пошуки. Петяка приєднався до

друзів. Він розповів, що його батьків рік тому поїли Наритові крилуни.

Друзі розпалили вогнище з пляшок дерев. Насмаживши ковбасок, усі з апетитом їх наминали. Джульєтта, як завжди, густо перчила й солила свою страву. Потім Гаврик дістав з-за пазухи Кривового щоденника й продовжив читати з того місця, де зупинився минулого разу.

Війна драконів

Після викрадення Оберегів Нарит кудись зник на два дні. Місто завмерло в очікуванні чогось недоброго.

На місці будинку Гільдії виник замок – величезний і похмурий, наче ніч. Це було лігво Нарита. Чаклун теж з'явився у Місті. Так само несподівано, як і зник два дні тому під час карнавалу. З'явився, щоб правити.

О сьомій ранку всіх мешканців Міста було скликано на площу Єдинорога. Кругом Нарита підлабузницька крутилися крилуни та песиголовці. Туди-сюди нипали тролі, зиркаючи навкруги поросячими оченятами.

Мешканці відтепер мали купу обов'язків: щоранку приносити до замку дев'яносто відсотків усього, що виготовлено напередодні, зареєструватися в спеціальній книзі мешканців Міста, принести у Чорну вежу всі чарівні речі, сторічні мали отримати додаткові обов'язки. Заборонялося промовляти ім'я Нарита вголос, наближатися до Чорного озера, залишати межі Міста без дозволу, з'являтися на вулицях після півночі, збиратися надворі чи в помешканнях групами більше трьох осіб, голосно розмовляти, сміятися, виготовляти зброю й вирощувати магічні рослини.

А з прав мешканців було одне: померти.

Обов'язки і права не стосувалися драконів, бо їм Нарит оголосив війну.

Міщуки були ошелешені. А особливо – дракони. Вони просто не знали, що чинити. Один за одним крилаті велетні піднімалися в небо й залишали площу. Спарт, Хранитель драконів, обпалив Нарита ненависним поглядом і зник за хмарами.

Зрозуміло, що чаклун остерігався драконів, тому вирішив їх знищити. Адже тільки вони мали достатньо сили, щоб порушити тиранію Нарита. Та хіба дракони мають шанси в цій війні? Силу Нарита після крадіжки Оберегів важко собі й уявити.

Дракони витримали вже кілька важких битв. Сто п'ятдесят вірних Спартові драконів билися, але десятки драконів вирішили не брати участі у війні і рушили на Північ.

Чаклун за допомогою чарів одягнув своє військо у водяні панцери, щоб дракони не спопеляли військо.

Крив сидів на спині Спарта й намагався дібрати закляття, яке б зняло з песиголовців їхні чарівні панцери. Йому вдалося це зробити, і ворог відступив.

Але Нарит застосував проти драконів димових жаб. Роздуваючись до розмірів кавуна, вони випускали з рота струмені ядучого диму. За мить дракони майже нічого не бачили, бо їхні очі сльозилися. Та найгіршим було те, що дракони почали невпинно чхати, а це заважало дихати на ворога вогнем.

Песиголовці скористалися безпорадністю супротивника. Крив викликав на Соляне

поле усіх чапель, які безжально поковтали усіх димових жаб. Дракони перейшли в навальний наступ, і песиголовці з тролями відступили.

Нарит зрозумів, що в Місті хтось іще володіє магією. Здогадатися, хто саме, чаклунові було неважко.

Напад з печер

Наступного ранку під ревіння п'яти тисяч дерев друзі спати вже не могли. Джульетта вирішила трохи розвідати територію. Гаврик осідлав Джульетту й піднявся з нею над лісом. Шмигун, Понтій та Петяка залишилися готувати сніданок.

Пугач та горобчик подалися на пошуки порожніх пляшок для багаття, а лепрехун тим часом вирішив обстежити глиняні печери, може, там є скарби. Та й узагалі він змалку мав слабкість: нищпорити та шукати чогось таємничого.

В одній печері на Шмигуна напали монстри – червоні помідори. Він виліз на дерево. Понтій і Петяка сполохано кружляли над Шмигуном.

Тим часом печерні помідори не збиралися так просто відмовлятися від своїх кровожерних намірів. Під деревом хижих овочів збиралося дедалі більше. Покрутившись довкола стовбура, вони почали накочуватись один на одного, створюючи живу червону піраміду, яка щохвилини вивершувалась у напрямку Шмигуна.

Понтій і Петяка кинулися до купи зібраних для вогнища пляшок і, піднімаючи по одній над пірамідою помідорів, жбурляли, цілячись у її верхні ряди. Одначе це не завдавало овочевим упирям помітної шкоди.

Дерево, мимоволі втягнуте в цю пригоду, вирішивши, мабуть, морально підтримати переляканого Шмигуна звиятною піснею, заспівало: "Гей, нумо, хлопці! Хлопці – до зброї!.."

Коли між Шмигуном і верхнім помідором лишилось якихось півметра, над галявиною з'явилися Джульетта з Гавриком. Гаврик ухопив товариша за комір, і Джульетта ракетою рвонула в небо.

Тієї ж миті від верхівки піраміди відштовхнувся найхижіший помідор і, злетівши на метр догори, уп'явся в багатостраждальну босу Шмигунову ногу...

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Гаряча яєчня

Печерний помідор вже другий день теліпався на нозі лепрехуна. Час від часу в животі помідора протяжно бурчало. Як Шмигун з Гавриком не старалися, та відірвати помідора від лепрехуна їм не вдавалося. Петяка сказав, що помідори не відпадають, доки є чим поживитися. Понтій передбачив вибух і Шмигуна з вільною ногою.

Залишивши вчора зранку Співучий ліс, вся компанія Гаврика взяла курс на північ, до Курячого вулкана, де Петяка буцімто нещодавно бачив дракона. Надвечір другого дня друзі побачили вулкан. Почулися дивні звуки, що явно долинали від Курячого. Це був якийсь незрозумілий, хаотичний і пронизливий клекіт.

Навколо широченного кратера, поміж камінням, було намощено сотні гнізд курей.

Вони несамовито кудкудакали, сокотали, кричали і навіть кукурікали, хоча серед не було жодного півня. Кури поливали свої яйця розжареною магмою, добутою з самого серця вулкана!

Гаврикові захотілося яєчні. Дракониця вибрала для посадки місце, найбільш вільне від курячих гнізд. Тільки-но Джульєттині лапи торкнулися базальтової поверхні вулкана, кудкудакання обірвалося. Ніби хтось висмикнув з розетки штепсель радіоприймача, і той замовк.

Гаврик зіскочив на землю, щоб взяти кілька яєчок. Але виявилось, що кури з Курячого вулкана були вогнедишними! Помахом широких крил дракониця збила з буки полум'я й ухопила його пазурами за одяг.

Джульєтта почала підніматися під хмари. За півгодини, відлетівши на безпечну відстань від Курячого вулкана, друзі сиділи колом на березі якоїсь річечки й усе ніяк не могли оговтатися від побаченого й пережитого.

Гаврик тримав у руках два яйця, що він устиг викрасти. Друзі зробили з них гогель-могель і випили. Потім Гаврик дістав із наплічника щоденник.

Зрада

За голову Крива Нарит призначив винагороду – тисячу золотих скорпів.

Чаклун хотів спалити всі чарівні Обереги. Срібна Троянда, Кубок з Часом і Вогняний Ключ лишилися неушкодженими, а от Смарагдова Книга згоріла, бо була несправжньою. Лесть не цілу ніч Нарит лютував, а на ранок по всьому Місту сповіщали про "щедру" винагороду тому, хто допоможе впіймати або звести зі світу Крива.

До табору Крива прийшов люд Геліус і зголосився воювати проти Нарита. Люд розповів, що три дні тому він потрапив у Місто зі свого, людського світу. У першому ж бою він видався Криву занадто сміливим, як на люда. Він одразу ж уподобав собі дракона Трума і, осідлавши його, вразив пострілами з лука не одного песиголовця.

Раптом Гаврик сказав, що Наритів люд Геліус – той самий люд, що зголосився воювати з Кривом. Бука продовжив читати.

Декілька десятків мітлетунів наблизилися до табору Крива. Одразу десять драконів, що за тривогою піднялися в повітря, упали додолу, обплутані тросами. Драконам ніяк не вдавалося вразити відьмаків вогнем, бо ворожі мітли виявилися надто швидкими.

Спарт наказав усім драконам утворити в повітрі велике коло. Дихаючи навсібіч вогнем, вони змогли тримати ворога на відстані й не давати обплутувати себе смертоносними тросами. Наритові посіпаки відступили до замку. Однак устигли захопити в полон Геліуса. Його дракона Трума песиголовці збили отруйною стрілою. Увечері, коли дракони з почестями спалювали тіла загиблих товаришів, Геліус несподівано з'явився в таборі. Він був увесь у синцях, волосся на голові скуйовдилось й злиплося від запеченої крові, до того ж люд накульгував на одну ногу. Він підійшов до тіла свого дракона Трума й попрощався.

Одразу ж після обряду спалювання Крив кинувся розпитувати Геліуса, що ж з ним трапилося в замку. Люд розповів, що Нарит вчинив йому допит, бо чаклун хотів знати, де Крив зберігає Смарагдову Книгу.

На щастя, ніхто, крім Крива й Спарта, не знав про справжній Оберіг буків.

Геліус сказав, що якось піддував вартового троля й утік із замку.

Наступного дня на табір було вчинено раптовий напад хмарию відьмаків. Дракони ставали легкою здобиччю міллетунів, бо жоден дракон уже не вмів дихати вогнем. Спарт забрав Крива із Смарагдовою Книгою. Крив знав, що для того, щоб накласти закляття на драконів, щоб не дихали вогнем, потрібно було мати частину тіла Хранителя драконів, відтату від нього живого. Спарт не потрапляв у полон, він тут. І, здається, у нього все на місці... Хоча... вчора Геліус допомагав перев'язати його рану. Крив зрозумів, що Геліус зрадник.

Жалюгідна дешиця драконів, які врятувалися, разом зі Спартом втекла далеко за Місто.

Гаврик спав неспокійно. Тіло несамовито пекло, бо вчора його таки добряче підсмажили кури. Гаврик заходився мастити маззю, а Джульєта запропонувала дмухнути. Але раптом замість повітря вона дихнула вогнем.

Гаврик з Джульєтою зчинили такий лемент, що спати неподалік було просто неможливо, тому всі почали поволі прокидатися. Усі були ошелешені новими можливостями Джульєтти: вони й не помітили, що на березі річки вони вже не самі. Усю компанію щільним півколом притисли до води незнайомі дракони. Кожен дракон був набагато кремезнішим за Джульєтту й мав крила більш дужі, ніж її. Чужі дракони оточили полонених і вирушили з ними в долину, що розкинулася за Курячим вулканом.

Спарт

Між чужими драконами був хранитель драконів Спарт.

Багато років тому Спарт, зраний і безсилий, потрапив у ці краї. По тому він дуже часто шкодував, що не загинув разом із Кривом під час останнього бою з Наритовим військом або не помер від ран. У Долині Спарта зустріли дракони, які відмовилися від участі у війні. Вони виходили його й знову обрали своїм ватажком.

Дракони тепер займалися хліборобством. Спарт змирився з участю бути Хранителем драконів-хліборобів, драконів без вогню.

Зранку до куреня Спарта привели полонених. Він був дуже здивований, коли побачив серед прибульців симпатичну молоду драконицю.

Бука все розповів драконові, і полонених звільнили. Спарт сказав, що Смарагдова Крига лежить на дні Чорного озера.

Бука розгорнув щоденник Крива в самому кінці і почав читати.

Втрата Книги

Після довгих суперечок і нарад дракони з Кривом розробили блискучий план проникнення до замку через секретний підземний хід. Титанічними зусиллями дракони вирили його, але землетрус напередодні запланованого нападу зруйнував тунель. Не лишалось нічого, як наважитися на останній, вирішальний бій, плекаючи надію на те, що Нарит вже святкує перемогу й не жде удару.

Дракони і Крив вирушили до замку. Крив зробив їх на деякий час трохи витривалішими і швидшими. Але крилуни виявили драконів, що наближалися. Над

Чорним озером драконів перестріла Блискавична Ескадра.

Бій був запеклий. Драконів у небі ставало щораз менше. Крив сидів верхи на Спартові. Хранитель збив з мітел не один десяток ворогів. Король буків допомагав йому чарами. Однак через деякий час Спарт уже був єдиним драконом, що тримався в небі. Решта загинули.

Під час одного з карколомних повітряних піруетів Спарта Смарагдова Книга випала з сумки Крива. На Спарта тієї ж миті надійшла страшенна втома. Дракон почав падати. Темрява...

У Крива залишилося ще одне закляття для Нарита. Прийшов якийсь хлопчак (це був Шмигун) і Крив дав йому щоденник.

Гаврик дочитав. Спарт не хотів починати нову війну, бо не був вогнедишним, як і усі дракони. Але тут Джульетта показала своє нове вміння. Та Спарт все одно відмовився.

Петяку викрадено

Гаврик, Джульетта, Шмигун, Понтій і Петяка поверталися до Міста. Їм так і не вдалося переконати драконів летіти з ними.

Особливо засмутилася Джульетта. Вона так хотіла знайти Спарта, так вірила в нього, встигла в нього навіть закохатися. Що діяти далі, ніхто не знав.

Вирішили для початку сховатися в печері Понтія, думати, як дістати з дна Чорного озера Смарагдову Книгу й де шукати нового короля буків, про якого писав Крив. Настрій у мандрівників був пригнічений. До того ж непокоїв Шмигун. Лепрехунові сили танули так само швидко, як роздувався печерний помідор на його нозі.

На березі річки Джульетта вирішила перепочити. Раптом дракониця сказала, що мусить знову роздобути кілька тих яєчок з Курячого вулкану і повернутися в Долину Драконів! Джульетта блискавкою шугонула в небо.

Її друзі були просто збиті з пантелику.

Раптом друзі почули писк Петяки, що просив допомоги. Гаврик, Шмигун і Понтій поглянули на вільху, на гілці якої сидів горобчик, і побачили, що вона порожня. А з того боку річки давали драпака двоє крилунів.

Доки всі спостерігали за Джульеттою й намагалися збагнути її вчинок, летючі слуги Нарита підкралися тихцем і схопили Петяку.

Єдиною, хто міг би наздогнати й провчити викрадачів, була Джульетта. Та вона в цей час уже спускалася на верхівку Курячого вулкана.

Помста

Доки Петяка зміг щось уторопати й став кликати на допомогу, викрадачі були вже на другому березі. Горобчика запроторили до торби. Скільки Петяка пробув з крилунами в повітрі, він не знав. Коли він отямився, був день. Крилуни сиділи на дереві і говорили, що це саме те дерево, де вони з'їли закоханих горобців. Петяка здогадався, що йде мова про його батьків. Петяка готовий був роздерти негідників на шматки. Він вирішив діяти.

Горобчик щосили став клювати стінки крилунової торби. Це не допомогло. Він узяв

довгу суху галузку, що валялася на дні, просунув її в шпарку між шнурівкою й почав совати нею туди-сюди. Залоскотаний Петякою, бо торбинка була частиною тіла крилуна (як у кенгуру), шпигун і слова не міг мовити, він лише реготав так, що аж тряслася гілка, на якій обидва крилуни сиділи.

Петяка тим часом не припиняв лоскотати свого поневолювача. Другий подумав, що його товариш кепкує з нього. Він кинувся на свого поплічника з кулаками й учепився в нього зубами та пазурами. Крилуни звалилися майже з самої верхівки дерева на землю. Обидві потвори за мить випустили дух.

Петяка трохи оговтався після падіння й почав вибиратися на волю. Він одразу впізнав рідні місця, рідне дерево. Саме тут колись він став свідком загибелі своїх батьків. Горобчик вирушив шукати друзів.

У пастці

Радість Гаврика й Шмигуна не знала меж, коли за три дні важкої подорожі вони зустріли живого і неушкодженого Петяку.

Коли Джульєтта через невідому, можна сказати, загадкову причину залишила їх, а горобець потрапив до лап крилунів, було вирішено продовжувати дорогу додому. Щоправда, Понтія виріядили наздоганяти Джульєтту й з'ясувати її подальші наміри. Бука ж і лепрехун уже четвертий день ішли до Міста лише удвох.

Горобчик розповів Шмигунові з Гавриком про свої пригоди й переживання, про рідне дерево, про торбу-підпахівку, про розмову й останню, смертельну сутичку крилунів. Коли дрібний горобчик подолав двох лютих і підступних почвар, то хто давав їм право опускати руки й сумніватися у своїх силах?!

Очі Гаврика й Шмигуна запалали вогнем рішучості. Увечері наступного дня трое мандрівників дістались околиць Чорного озера. Щомиті їх могли виявити й схопити Наритові посіпаки, тому доводилось бути обережними.

У сутінках Гаврик, Шмигун і Петяка прокралися до Понтієвої печери. їх ніхто не помітив. Простеливши на сиру підлогу свій верхній одяг, Шмигун і Гаврик уклалися спати. Петяка звично вмовився у м'якій вилозі лепрехунового трикутного капелюха.

Вночі почався землетрус. Гаврик кинувся ратувати горобчика, на якого падало каміння. Саме тоді зі страшенним гуркотом склепіння за його спиною розкололось – і гранітна лавина замурувала єдиний вихід з печери.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Малюнок на стіні

Коли Петяка оговтався, Гаврик сказав, що вони у пастці, бо вхід у печеру завалено, а Шмигун з того боку. Бука розпалив багаття. Тепер всередині кам'яної пастки розвиднілося.

Землетрус утворив у одній стіні чималу темну пройму. Друзі пішли до розколини. Вона виявилася входом до тунелю, який був широким і високим.

На кам'яній стіні був якийсь малюнок: звивиста лінія, що вела до зображення замку

Нарита. Виявилося, що друзі надібали таємний підземний хід, про який читали в Кривовому щоденнику. Він мав привести драконів і короля в самісіньке кубло чаклуна. Але землетрус перед вирішальним нападом порушив їхні плани, і вони мушили вступити в нерівний бій над Чорним озером.

Друзі пересувалися підземеллям кілька годин. Подекуди на заваді їм ставали гори каміння, і Гаврик з Петякою шукали невеликі шпари, щоб іти далі. Пізніше кам'яна утроба тунелю перетворилася на глиняну. За якийсь час друзі відчули, що йдуть угору: тунель наближався до поверхні.

Пройшовши ще трохи, бука об щось спіткнувся. Це були сходи, так само, як і тунель, вирубані в глині. Вони вивели Гаврика й Петяку в підвал Чорної вежі замку. Трохи поблукавши підвальними лабіринтами, підземні мандрівники піднялися одним із коридорів до чималої порожньої зали. Раптом перед друзями став Геліус – Наритів блазень.

"Клянуся своїм черевиком..."

Шмигун був у розпачі. Страшний завал розлучив його з друзями. Як допомогти їм вибратися? Через товщу каміння голос Шмигуна не міг долинути в печеру. Але лепрехун поклявся своїм черевиком, що визволить друзів. Він уперто працював кілька годин поспіль. Деякі камінці були такими великими, що зрушити їх з місця виснаженому Шмигунові було не під силу. Він сердився, хвильку відпочивав і знову брався до роботи.

Знесилений, Шмигун приліг на траві й задрімав. А коли прокинувся, побачив песиголовця. Він зловив Шмигуна.

Шмигун раптом згадав про сіль та перець, які недавно на березі річки віддала йому Джульетта, бо тепер не мала печії, адже дихала вже вогнем. Лепрехун витрусив вміст просто в очі песиголовцю.

Песиголовець люто замотав головою, з його очей градом покотилися сльози. Раптом хтось чхнув так, що песиголовець і Шмигун розлетілися в боки. Це був перший і останній політ песиголовця, бо він впав на каміння і загинув.

А в Шмигуна уже не було помідора на нозі. То ось хто чхав! Так, чхав помідор. Виявляється, він не міг терпіти перцю і почав чхати, від чого вибухнув. Усе довкола було червоне, наче в крові.

Понтій передбачав вибух – і він стався. А на шиї песиголовця був, прив'язаний мотузкою, рідний черевик Шмигуна! Лепрехун радів.

Геліус

Геліус признався Гаврику і Петяці, що зрадив Крива, але тепер він говорив, що хоче допомогти. Люд розповів, що багато років тому, коли почалася вся та історія з Оберегами та драконами, він став на бік короля буків і Спарта в боротьбі з Наритом. Та якось в одній сутичці люд потрапив у полон до чаклуна, який хотів знати, де Смарагдова Книга. Люда залякували й били, але він не знав, де Крив зберігає те, чого так жадав Нарит. Ціною зради стало продовження життя Геліуса, бо порівняно з мешканцями Міста люди живуть лише мить. Нарит пообіцяв люду за Смарагдову Книгу

майже вічне життя. Він повинен був повернутися до Крива й викрасти її. А ще мусив допомогти зневогнити драконів. Для цього чаклун вимагав частину Спартового тіла. У бою дракона зачепила стріла. Люд зголосився перев'язати подряпину на кінчику його хвоста й просто відірвав одну лусочку, зчесану стрілою. Залишалося ще дізнатися дещо про Книгу. Та Крив не втаємничував люда у сховок Книги. Геліус шукав Оберіг буків, але, не знайшовши, мусив утікати. Тієї ж ночі драконів було зневоднено і розбито. Мало кому пощастило втекти.

Тепер люд говорив, що вже більше двохсот років карається за зраду. Він розповів, що Крив живий і у Карликовій вежі. Але йому потрібна Книга, щоб стати сильним.

Потвора з Чорного озера

Гаврик і Петяка вночі вийшли із замку і пішли до Чорного озера. Біля печери темніло щось велике, і від нього долинали бридкі звуки, від яких у жилах холола кров.

Гаврик пішов прямо на щось невідоме, що темніло біля печери. Там був Шмигун. Він голосно хropів і час від часу плямавав губами. Тільки тепер Гаврик зрозумів, що це велике і страшне – купа каміння, яку розбирав Шмигун.

До ранку друзі обмінювалися розповідями про пригоди. Про сон ніхто й не згадав...

Смарагдова Книга

Зранку Гаврик, Шмигун і Петяка стали досліджувати Чорне озеро. Вони мусили знайти спосіб дістати з його дна Смарагдову Книгу. Чорне озеро було заповнене магічною смолою, що вбиває будь-яке живе створіння. Про пірнання і не йшлося. Раптом до друзів прилетів Понтій. Він сказав, що заблукав і не знайшов дракониці. А ще – він зараз летів над озером, і в одному місці смола видалася йому не чорною, як скрізь, а зеленкуватою. Можливо, Книга там.

Гаврик швидко пояснив птахові, що слід робити. Понтій набрав повні груди повітря і каменем ринув донизу. Озеро вкрилося пухирями й вистрелило. Понтію було несолодко. Він метався з боку в бік поміж смертоносними струменями й бризками смоли. Варто було схибити хоча б на сантиметр, і пугача було б збито. Але він настирливо провокував озеро на нові й нові постріли, намагаючись кружляти там, де здійснювалася велика зеленувата смоляна бульбашка.

Нарешті зелений пухир переповнився й вибухнув. Із нього простісінько в напрямку Понтія вирвався потужний зеленкуватий струмінь. Пугач ніс щось сліпучо-зелене. Це була Смарагдова Книга буків. З берега друзі вітали пугача переможними вигуками.

Приземлившись, Понтій віддав Оберіг Гаврикові. Всі збуджено оточили буку. Та не встигли друзі роздивитися такий дорогоцінний і жаданий скарб, як почули злорадне гарчання безлічі песиголовців.

В'язень Карликової вежі

Гаврик похапцем запхнув Смарагдову Книгу за пазуху. Зовсімбіч оточені грізними конвоїрами, Шмигун і Гаврик попленталися в Місто. Понтій сидів на плечі в буки, а Петяка – у Шмигуна. Процесія увійшла до Міста. Невдовзі песиголовці підвели своїх бранців до замку.

Лишалося тільки перейти через міст над широким бездонним ровом. Та раптом

тролі, що вартували біля воріт, якось дивно заметушилися. Вони кидалися від щойно відчинених воріт до мосту, з жахом тицяючи дубцями в небо. Всеньке небо над ними заповнили дракони! Їх було щонайменше сотні дві, а на чолі летіли Джульєтта і Спарт! Джульєтта схопила за одяг Шмигуна з Гавриком і закинула собі на спину. Понтій і Петяка зринули в небо за ними.

Раптом над замком де не взялася сила-силенна мітлетунів. Це була славнозвісна Блискавична Ескадра. Дракони відреагували миттєво: сотні вогняних струменів умить знесли багатьох відьмаків з їхніх мітел.

Джульєтта підлетіла до Карликової вежі. У ній мешкала незліченна кількість карликів. І кожен курдупель прагнув учинити якусь гидоту непроханим гостям. Джульєтта не витерпіла й дмухнула полум'ям. Карлика умить перехотілося бешкетувати, і вони позабивалися в усі шпарини в залі.

Гаврик і компанія спустилися до підвалу. Там, прикутий ланцюгами, стояв... Нарит.
Серце Книги

Усі були шоковані тим, що замість короля буків побачили в темниці Нарита. Певний час ніхто не міг отямитися.

До темниці увійшов Геліус і забрав друзів до великої зали. Увійшовши до неї, всі побачили старого, змученого, обірваного буку, який сидів на лаві. Він мав довге, сотнями літ не стрижене сиве волосся й таку ж бороду. На руках і ногах буки були кайдани. Гаврик запитав люда, чи це він звільнив Крива і зловив Нарита. "Не зовсім так. Гадаю, я можу вам дещо розповісти, перш ніж ви помрете" — сказав люд.

Гаврик і компанія не знали, що й відповісти на загадкові слова блазня.

Геліус почав розповідь про те, що мільйони років тому ця планета була царством Пітьми. Та якось із далекої галактики сюди занесло блакитну зірку Добра. Пітьма намагалася зупинити її й спрямувала на ворожу гостю всю свою силу. Зірка вибухнула, та не загинула. Сім сліпучих уламків упало на всі сім континентів. Уламки зірки Добра в кожній частині світу утворили Джерела світла. На планеті почалася епоха Джерел, які випромінювали потужну енергію Добра. Тоді й з'явилися народи, що стали проповідувати магію світла. Почали виникати Міста.

Та Пітьма не загинула. Її тінь - Темрява - мала владу. Її час наставав уночі. Минуло багато тисячоліть, і почали з'являтися ті, кому набридло дотримуватися законів світла. Це були перші чаклуни.

Однієї ночі народилося джерело Пратемряви, яке тепер називається Чорне озеро. Воно виродило сім найвірніших слуг - Баронів Пітьми. Кожного було послано на окремий материк: протистояти силі Джерел.

Найнебезпечнішою виявилась Атлантида. Атли, яких пізніше стали називати атлантами, досягли найвищого розвитку світлої магії. Їхнє Джерело було найпотужнішим, тому на континенті не народилося жодного чаклуна. Щоб побороти загрозу, спільними зусиллями всіх Баронів Атлантиду вдалося знищити разом із Джерелом.

Залишалося ще шість вогнищ, розпалених блакитною зіркою Добра, проте Баронам

вдавалося їх контролювати й поступово поширювати свою владу серед народів. Чаклунів ставало щораз більше.

Тим часом Пітьма в Чорному озері набиралася могутності. Поступово було замулено всі Джерела, і невдовзі Пратемрява мала знову заволодіти планетою. До цього й ішло, та ба... Наймогутніші Жерці Джерел опісля їх замулення вмістили магичні знання й сили в Обереги. Кожен народ отримав свій Оберіг.

Щоб остаточно перемогти, Барони повинні були захопити ці святині. Один за одним Обереги потрапляли до їхніх рук, але деякі ще не знайдено й до сьогодні. До цього Міста було послано одного з баронів – Нарита. Він захопив більшість Оберегів, але випустив із рук Смарагдову Книгу. Тому замість нього прибув ще один Барон Пітьми. І прийшов, як звичайний смертний люд. Увійшовши в довіру до Крива, люд сподівався роздобути Книгу.

Люд був новим бароном. Він сказав, що дістати Книгу не міг, бо застосувати чари до озера означало б осквернити Пітьму й миттю бути знищеним. Тому залишалося одне – чекати і триста років блазнювати у Нарита, поки один з буків сам не принесе йому Кригу.

Гаврик через лапсердак притис Оберіг обома руками до грудей. Джульєтта хотіла захистити Гаврика, але люд підніс її у повітря.

Барон з долоні вирвав чорний струмінь чогось дуже схожого на магичну смолу, і, влучив просто в груди Гаврика. Упавши, Гаврик ударився головою об кам'яну долівку й відчув, що з-під розшматованого одягу вилетіла Книга. Вона урятувала буку, прийнявши удар на себе.

Гаврик лежав горілиць. Він чув кожен удар свого серця, що відлунював нестерпним болем у скронях. Книга падала додола. Розкрившись у повітрі, вона впала просто на Гаврикові груди. Він тут-таки почув, що до ударів його серця приєдналися удари серця іншого. Вони теж почали пульсувати в голові буки, але вже не болем, а якоюсь незвіданою, всепоглинаючою цілющою силою. Це билось Серце Книги.

Гаврик побачив схилене над ним ненависне обличчя Геліуса й руку, що простяглася до Книги. Пальці люда ось-ось мали стиснутися на Оберегові буків, але Гаврик, як і Геліус за мить до цього, викинув наперед свою руку. Зелена блискавка вихопилася з долоні буки й ударила ворога в груди. Вона відкинула люда від Гаврика й притисла до стіни. Не відпускаючи Геліуса, бука звівся на ноги і викинув перед себе другу руку. Ще один промінь кольору Книги майнув до грудей Барона.

Геліус почав тремтіти й осідати на підлогу. Барон Пітьми перетворився на невеличку чорну хмаринку, яка вилетіла у відчинене вікно.

Коли до вежі увірвалися дракони, що знищили всіх відьмаків і песиголовців з тролями, Крива вже було розкуто, а Джульєтта осіла на підлогу, тільки-но Геліус випарувався.

До Гаврика підійшов Крив і обійняв його. Крив сказав, що Гаврик – новий король буків.

Дракониці стало жаль Нарита, який тепер не володів жодною магією. Крив

запропонував відпустити його.

Коли Нарита розкували й повідомили йому, що він може йти, куди захоче, чаклун перелякався.

Наступного дня друзі зустрілися в кав'ярні у Марти. Вони довго обговорювали стан Міста, складали плани на майбутнє, розповідали одне одному про свої пригоди. Нарешті з'ясувалося, як Джульетта переконала драконів воювати. Вона здогадалася, що вогнедишність їй повернув гоголь-моголь із яєць вогнедишних курей. От дракониця й почастивала Спартову братію цим напоєм.

Чорне озеро вирішили поки що обгородити неприступними мурами, а згодом придумати, як його знищити. Спарт і Джульетта заручилися. Крив погодився допомогти Гаврикові поновити колишні порядки в Місті. Понтій став королівським ясновидцем. Петяка оселився поруч з пугачем. Шмигун, якому Крив подякував окремо, збирався до Співучого лісу, аби дати трохи перцю печерним помідорам.

Замість епілогу

30042 рік після замулення Джерел. Дощень. День 2-й

Я, король буків Гаврик, розпочинаю цей щоденник, бо відчуваю наближення кращих часів для Міста...

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.